

INGEZONDEN.

SCHIJBARE BOTSING VAN PLICHTEN.

Aan dr. H. PINKHOF.

Waarde Collega,

Met genoegen wil ik ter dezer plaatse de moeilijkheden beantwoorden, die bij u gerezen zijn naar aanleiding van een door u vermeende schijnbare tegenstelling tusschen hetgeen u, voorgelicht door prof. v. D. LOO, hebt opgesomd, wat de arts heeft te doen en te laten ten opzichte van zijn R. K. patiënten ten einde dezen niet in botsing te doen komen met hun geloofsplichten, en mijn artikel in het *R. K. Artsenblad* naar aanleiding van de publicatie van de brochure van collega SMULDERS. Duidelijkheidshalve citeer ik nogmaals de passage, die door u werd neergeschreven en in tegenspraak zou zijn met hetgeen ik in het *R. K. Artsenblad* heb gepubliceerd.

„De geneesheer zij daarom ook uiterst voorzichtig met waarschuwingen tegen een nieuwe praegnatie, wijl hij daardoor de echtelieden zoo licht in de verleiding brengt den coïtus zoo te stellen, dat zij bevruchting moedwillig verhinderen en dientengevolge hevige zielsconflicten veroorzaakt.”

Hiermede wordt bedoeld, dat elke Katholiek, die opzettelijk de huwelijksact stelt, *afwijkende van de normale natuurlijke wijze* (bijv. coitus interruptus, gebruikmaking van N. Malthusiaansche middelen etc.) zich daardoor aan doodzonde schuldig maakt. De katholieke moraal laat wat dat betreft, geen uitzonderingen toe.

De brochure van SMULDERS behandelt echter een geheel ander thema. Het gaat bij hem niet *over de wijze*, waarop de coïtus wel of niet mag worden verricht volgens de Katholieke moraal, doch SMULDERS verdedigt de stelling, dat Katholieken gebruik mogen maken van een tempus agenseos, voor zooverre deze bestaat, voor het verrichten van de normale wijze van cohabitatie met de opzettelijke intentie, dat daarbij bevruchting achterwege blijven zal. Het gaat hier derhalve niet meer *over de wijze waarop, maar wel over den tijd waarin* de huwelijksact gesteld wordt. Nu komen wij echter op een meer filosofisch terrein en is de vraag deze, of een Katholiek geen zonde doet, want met gedachten kan ook gezondigd worden, wanneer hij den tempus agenseos extra uitkiest voor het verrichten van den coïtus met de bijbedoeling, dat dan progenituur wordt voorkomen. Hierover zijn voor zooverre ik den indruk gekregen heb, de moraaltheologen het niet allen eens.

Wat ik nu betoogd heb, is, dat mijns inziens zelfs de intentie om daarbij geen nageslacht te verwekken, op zichzelf reeds zondig is, doch dat hierop wel uitzonderingen kunnen voorkomen,

Het schijnt m.i. derhalve dan ook aan elken medicus, Katholiek of niet, geoorloofd om den tempus agenseos voor het huwelijksverkeer aan die patiënten aan te raden in die gevallen, waarbij, al zou de intentie ook mede aanwezig zijn om geen progenituur te verwekken, het geestelijk of lichamelijk belang hunner zieken meer geldt, even zoo goed als de geneeskundige bijv. zijn Katholieke patiënten kan dispenseeren van het onderhouden der vastengeboden, wanneer hem toeschijnt, dat de gezondheidstoestand zijner zieken dit vereischt.

Artsen en biechtvaders hebben dan ook op de eerste plaats te beoordeelen of er factoren aanwezig zijn, die het noodig maken, dat het huwelijksverkeer uitsluitend tot den tempus agenseos beperkt wordt en hebben daarnaar hun advies in te kleeden.

Ik hoop, dat deze uiteenzetting voor mijn geachten collega voldoende duidelijk moge zijn om hem te doen inzien, dat er van een botsing van plichten inderdaad geen sprake is.

L. H. VAN ROMUNDE.